

Μικρά και μεγάλα από το χωριό

Γράφει ο Πρόεδρος του Δ.Σ. **Αγγελος Δημητρίλης**

Καλημέρα Συγχωριανοί,

Έφτασε ο καιρός να επικοινωνήσουμε και πάλι με την εφημερίδουλα μας, η τελευταία για το 2014. Η χρονιά αυτή μας επιφύλαξε και πάλι άσχημα γεγονότα, αφού και πάλι είχαμε ανθρώπινες απώλειες απ' το χωριό μας, αυτή τη φορά ήταν δυστυχώς νέοι άνθρωποι. Την άνοιξη «έφυγε» ξαφνικά η Ιωάννα η σύντροφος του Δημήτρη Κρέτση και το καλοκαίρι «έφυγε» ο Νάσος ο Κατσακιώρης. Ήταν άρρωστος, την πάλαψε σαν παλληκάρη την παλιαρρώστια αλλά τελικά νικήθηκε. «Έφυγε» για την ψηλή κορφή, λεβέντικα, καβάλα στην φορδά του, πέρασε από τους Πλατάν'ς, μπροστά από την στρουγγα και πήγε να βρει τον πατέρα του, εκεί ψηλά στις κορφές του Βελουχιού. «Έφυγε» ο Νάσος και ορφάνεψε το Χωριό μας, «έφυγε» ο φύλακας, ο βοηθός όλων, ο μάγκας, ο Πρόεδρος. «Έφυγε» αυτός που όλη του η ζωή ήταν το Χωριό μας. Δεν έφυγε ποτέ από αυτό, ήταν η βάση του, το λιμάνι του, το κονάκι του, ήταν η φωλιά του αετού, που παρακολουθούσε κάθε κίνηση μέσα στο Χωριό και το προστατεύει από κάθε απρόσκλητο και κακόβουλο επισκέπτη. Κοίταγε όλα τα σπίτια και αφουγκραζόταν κάθε αυτοκίνητο που θα πλησίαζε στο χωριό μας. Το Χειμώνα καθάριζε με τον εκσκαφέα του το δρόμο προς το Χωριό καθώς και τα σοκάκια του, το χωριό μας δεν είχε αποκλειστεί ποτέ από τα χιόνια. Το καλοκαίρι ο Νάσος έτρεχε για την ύδρευση του Χωριού, να φροντίζει την δεξαμενή καθώς και τα αυλάκια. Αυτός ήταν ο Νάσος, ένα άτομο αναντικατάστατο για το χωριό μας. Εκεί που πήγε ας ρίχνει ματιές και ας προστατεύει τον τόπο που έζησε.

Κατά τα άλλα το καλοκαίρι στο χωριό, μετά από τα γεγονότα, κύλησε μελαγχολικά και ήσυχα. Υπήρχε ένα μούδιασμα και στο μαγαζί όλοι κάθονταν άκεφοι. Ο Σύλλογος και αυτός μέσα στην ακεφιά του, προσπάθησε να δώσει ένα μικρό τόνο για να ξεφύγουμε λίγο από την στενοχώρια. Έτσι ένα βράδυ με πρωτοβουλία του Συλλόγου μαζεύτηκαν οι συγχωριανοί μας, στο μαγαζί χωρίς τραγούδια και χορούς, αλλά έτσι απλά για να μαζευτούμε. Φάγαμε τους μεζέδες του Αλέκου, ήπιαμε και μπύρες που κέρασε ο Σύλλογος και κάπως συνήλθαμε λίγο. Παράλληλα το Δ.Σ. είχε αποφασίσει να κάνει και μια λαχειοφόρο, είχαμε μαζέψει και αρκετά δωράκια αλλά δεν είχαμε κάτι πιο μεγάλο. Ας είναι καλά η Μυρσίνη η Χαίλα, η οποία έριξε την ιδέα να κληρώσουμε και ένα «tablet». Ε, λοιπόν έγινε χαμός με το κίνητρο του tablet. Τα παιδιά του χωριού ζήτησαν χρήματα από γονιούς και παππούδες για να αγοράσουν κλήρους. Τελικά οι κλήροι πωλήθηκαν, δημιουργήθηκε μια όμορφη ένταση στο μαγαζί, όλοι και κυρίως τα παιδιά αγόραζαν και άνοιγαν τους κλήρους για να βρουν το tablet. Έτσι πέρασε εκείνη η βραδιά, λίγο ξεχαστήκαμε...

Την παραμονή της Παναγίας, κάναμε στην πλατεία την ετήσια Γενική Συνέλευση του Συλλόγου. Μαζευτήκαμε σχεδόν όλοι, τα είπαμε, συμφωνήσαμε να επιδιώξουμε περισσότερη σύμφιξη σχέσεων μεταξύ των συγχωριανών μας. Μεταξύ των άλλων ο Αλέκος Τσιαξίρης έφερε σε συζήτηση το πρόβλημα της φύλαξης του Χωριού κυρίως τον Χειμώνα. Άλυτο πρόβλημα. Τα ακατοίκητα χωριά είναι έρμαιο κλεφτών δυστυχώς. Στη γενική συνέλευση δεν μπορέσαμε να πάρουμε καμία απόφαση. Προτάθηκε να πληρώνουμε κάποιον να επισκέπτεται το Χωριό κάποιες μέρες, τελικά το μόνο που θα έκανε είναι να ειδοποιήσει ότι κάποιο σπίτι ανοίχτηκε, το κακό δεν θα έχει αποφευχθεί. Η μόνιμη φύλαξη απαιτεί υψηλό κόστος, έτσι το μόνο που μένει είναι να κάνουμε τον σταυρό μας. Γι' αυτό το λόγο σε κάποιο σημείο ανέφερα ότι ο Θανάσης Κατσακιώρης ήταν αναντικατάστατος.

Αυτά τα νέα από το χωριό μας. Τα καρύδια και τα κάστανα μαζεύτηκαν, άρχισε ο Χειμώνας. Προχωράμε για τις γιορτές, εύχομαι να υπάρξει σε όλους μας μια ψυχική ανάταση. Να διώξουμε για λίγο τις στενοχώριες, ας γιορτάσουμε οικογενειακά όμορφα και απλά, ας βρεθούμε σε Χριστουγεννιάτικα τραπέζια με νόστιμα φαγητά, με μπόλικο χαμόγελο και αγάπη. Φθόνιοι, εγωισμοί και αντιπαραθέσεις ας παραμερισθούν, είναι γιορτές αγάπης, είναι γιορτές εξαγνισμού ψυχής, σκεφτείτε ότι είμαστε φθαρτοί, γιατί λοιπόν να υπάρχουν κακίες και τσακωμοί;

Εύχομαι σε όλους ολόψυχα Καλές Γιορτές με Αγάπη.

Η ομάδα μπάσκετ του χωριού μας

Όρθιοι από αριστερά: Βασίλης Στρωματιάς, Θάνος Κίτσος, Χρήστος Φασιάνης, Ευάγγελος Κολοβός, Αντώνης Ελεφάντης, Χάρης Γκοσές
Καθιστοί από αριστερά: Δημήτρης Στούπης, Στέλιος Στρωματιάς, Τάσος Χονδρόπουλος, Παναγιώτης Κολοβός, Κωνσταντίνος Φασιάνης

Φθινόπωρο στο χωριό μας

Το Δ.Σ. σας εύχεται
**«Χρόνια Πολλά, Καλά Χριστούγεννα
και Καλή Χρονιά»**

Εκδηλώσεις του Συλλόγου τον 15Αύγουστο

Γράφει ο Σεραφεΐμ Γαλατάς

Κι εφέτος μαζεύτηκε πάλι το χωριό για τις εορταστικές εκδηλώσεις του 15Αύγουστου. Ίσως πιο πολλοί από κάθε άλλη φορά τα 10 τελευταία χρόνια. Είχα αλήθεια πολύ καιρό να δω τόσο μεγάλο πλήθος νεολαίας να έχει συρρεύσει στο χωριό τέτοια εποχή. Παραμονή της εορτής, στις 14 Αυγούστου, συγκεντρωθήκαμε πάλι στην πλακόστρωτη πλατεία της εκκλησίας κάτω απ' τα πλατάνια, για την καθιερωμένη πλέον Γενική Συνέλευση και υπό την προεδρία του Ηλία Σπυρόπουλου, για τον απολογισμό της χρονιάς του Δ.Σ. του συλλόγου. Η συνάθροιση μετά από πρόταση του Ηλία Σπυρόπουλου, άρχισε με ένα λεπτό σιγής προς τιμήν αυτών που έφυγαν από κοντά μας, θέλοντας να τους δειξουμε πως ποτέ δεν πρόκειται να ξεχαστούν. Έγιναν αρκετές κριτικές,

κητή τον Κώστα Κολοβό, ο οποίος πήρε και το αθλοθετημένο τρόπαιο, ένα ολοκαίνουργιο τάβλι.

Αρκετές συμμετοχές υπήρξαν και στις αθλοπαιδιές και στον χώρο του γηπέδου έγιναν καλοί αγώνες μεταξύ ομάδων των παιδιών. Και μόνο για τη συμμετοχή τους και τη χαρά που πήραν, έδειξαν πως ήταν όλοι τους νικητές.

Παρουσιάστηκε λοιπόν, μια πολύ καλή διάθεση συμμετοχής σε όλες τις εκδηλώσεις κι αυτό μας χαροποίησε πολύ. Θέλω να πιστεύω ότι, έστω και μέσα σ' ένα κλίμα γενικότερης θλίψης, ήμασταν καλύτερα από πέρσι.

Πρέπει να το πιστέψουμε πως το 2015 θα 'ναι μια καλύτερη χρονιά για όλους.

Πέρασαν οι μέρες κι έτσι έκλεισε κι αυτό το καλοκαίρι, αφήνοντας μίαν ερημιά στο χωριό, αλλά και μίαν υπόσχεση ότι του χρόνου θα 'ναι καλύτερα και πάλι όλοι εδώ, χωρίς να "λείπει" αυτή τη φορά κανείς. Έφυγαν οι πιο πολλοί κι έμειναν οι συγχωριανοί που θα μάζευαν τα κάστανα και τα καρύδια σε μια συνηθισμένη μάχη πλέον με τις βερβέρες. Έφτασε Νοέμβριος και το χωριό ερήμωσε περιμένοντας κι αυτό τις εορταστικές ημέρες των Χριστουγέννων, με όσους θα είχαν τη δυνατότητα να το επισκεφθούν τις άγιες αυτές ημέρες.

Εύχομαι στους συγχωριανούς καλές γιορτές, χωρίς έγνοιες και προβλήματα, μιας κι αυτά ποτέ δεν τελειώνουν.

άλλες καλόπιστα και άλλες κακόπιστα, χωρίς όμως να εμπεριέχουν ίχνος κακίας, όπως υπήρξαν επίσης και αρκετές προτάσεις για τη νέα χρονιά. Από κει και πέρα προσαρμόσαμε το πρόγραμμα των εκδηλώσεών μας πιο πολύ σύμφωνα με τις ανάγκες των παιδιών.

Έγινε μια λαχειοφόρος αγορά με αρκετά καλά δώρα, αθλοπαιδιές, διαγωνισμός τάβλι. Σε όλα αυτά το Δ.Σ. του συλλόγου ήταν εκεί προσφέροντας στους συμμετέχοντες αναψυκτικά.

Στον διαγωνισμό του τάβλι, υπήρξαν πολλές συμμετοχές και μετά από ενδιαφέρουσες μονομαχίες στον τελικό έφτασαν οι Κώστας Κολοβός και Λεωνίδα Γαρτσώνης με τελικό νι-

Κοινωνικά

Γεννήσεις

- Ο Γιώργος και η Μαρία Τσιαξίρη απέκτησαν κοριτσάκι στις 13-8-2014.
- Η Κλεονίκη Αγγελακοπούλου-Μπάκα εγγονή του Χρήστου και της Νίκης Καρανίκα απέκτησε αγοράκι.

Να τους ζήσουν

Προσφορές

- Ο Γιώργος Τσιαξίρης προσέφερε 50€ εις μνήμην Θανάση Κατσακιώρη.
- Οι Χρήστος Κρέτσης, Πόπη Κρέτση-Χατζοπούλου και Κική και Βαγγέλης Μπούτας προσέφεραν 150€ στη μνήμη της Ιωάννας Κρέτση.

Ευχαριστήρια

- Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο ευχαριστεί τον Ηλία Κυρίτση για τη δωρεά ενός κηροστάτη - μανουάλι για τον Αϊ-Λιά.
- Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο ευχαριστεί το Θεόδωρο Θάνο (Γάκη) για την οικειοθελή του προσφορά εργασίας στις επισκευές της εκκλησίας.

Πέτυχαν σε Σχολές

- Η Κολοβού Μαρία του Κων/νου πέτυχε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης στην Αθήνα.
Θερμά συγχαρητήρια.

«Το Βελούχι»

Έκδοση του Συλλόγου Απανταχού Νεοχωριτών «Παναγία η Γλυκοφιλούσα»
Ιδιοκτήτης: Σύλλογος Νεοχωριτών
Τυμφορηστού Φθιώτιδας

Συντακτική Επιτροπή
Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Ε. Δημητρώλης Τηλ.: 6947944593
e-mail:dimitreliseu@hotmail.com
Σ. Γαλατάς, Τηλ. 6983453929
Μ. Χαΐλα, Τηλ. 6984731655
Σ. Ελεφάντη, Τηλ. 6944667052

και από Λαμία ο Ηλίας Σπυρόπουλος

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση - Εκτύπωση:
Εκδόσεις - Γραφικές Τέχνες
Καρπούζη Αριστεά & Υιοί Ο.Ε.
Θεοδοσίου 23 Ιλιον
Τηλ.: 210 2619003 & 210 2619696
e-mail:karpouzi@otenet.gr

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

Γράφει ο Ηλίας Σπυρόπουλος

Η στήλη της εφημερίδας «ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ» συνεχίζοντας να αποτίει την οφειλόμενη τιμήν στη μνήμη σεβαστών συγχωριανών μας, που έφυγαν από την πρόσκαιρη τούτη ζωή, άφησαν όμως ζωηρά τα ίχνη τους στο πέρασμά τους με την όλη τους στάση, με την ανθρωπιά τους, με το ήθος τους και με το παράδειγμά τους, θα ασχοληθεί σήμερα με δυο συγχωριανούς μας, το Βασίλη Κολοβό και θα σκιαγραφήσει το οδοιπορικό τους φέρνοντας θύμησες σ' όσους τους ζήσαμε από κοντά, αλλά και δίνοντας στους νέους την ευκαιρία να γνωρίσουν τους παππούδες τους, τους προγόνους τους, να έλθουν πιο κοντά με τις ρίζες τους και να δεθούν περισσότερο μ' αυτές.

Ο Βασίλης Κολοβός γεννήθηκε στο Νεχώρι το έτος 1912, έμεινε σ' αυτό μέχρι τα 13 του χρόνια και παιδί ακόμα ασχημάτιστο, έφυγε για τη Θεσσαλονίκη για να εργαστεί στην ταβέρνα του συγχωριανού μας Μελαχρινού. Το 1940 έμειναν στο χωριό ασχολούμενοι με τις γεωργοκτηνοτροφικές εργασίες και από το 1947 μέχρι το 1950, εποχή του εμφυλίου μετώκησαν στο Καρπενήσι.

Τελειώνοντας ο εμφύλιος, επανήλθαν στο Νεχώρι όπου κάτω από αντιξοές συνθήκες της εποχής εκείνης προσπαθούσαν

να επιβιώσουν μεγαλώνοντας τα τέσσερα παιδιά τους, ασχολούμενοι με τις συνθήκες εργασίες, αλλά και με το νερόμυλο που αγόρασαν από τους Μηλιακούς. Βλέποντας όμως ότι ήταν αδύνατον στο χωριό να βελτιώσουν τη ζωή τους και να βοηθήσουν τα παιδιά τους, το έτος 1956, ξενιτεύτηκαν και πάλι για τη Θεσσαλονίκη όπου ο Βασίλης, ανέλαβε πλέον μόνος του να λειτουργήσει την ταβέρνα Μελαχρινού, όπου είχε δουλέψει μικρό παιδί και μέχρι τότε τη δούλευε ο συγχωριανός μας Νίκος Κραβαρίτης, ο οποίος άνοιξε ιδιόκτητο μαγαζί.

Μέχρι το 1977 που συνταξιοδοτήθηκε δούλεψε σκληρά και ως τίμιος και σωστός επαγγελματίας, απέκτησε την εμπιστοσύνη των πελατών του και είχε τόση δουλειά που πολλές φορές δεν προλάβαινε να τη φέρει σε πέρας. Ο γράφων όταν υπηρετούσε ως έφεδρος ΑΕ/κός στη Θεσσαλονίκη, επισκέφθηκε την ταβέρνα με φίλους του και έχει ιδίαν γνώμην.

Από την επίτονη και σκληρή αλλά τίμια δουλειά του, έκανε προκοπή, δημιούργησε περιουσία και αποκατέστησε τα παιδιά του.

Μετά τη συνταξιοδότησή του, γύρισε στο χωριό, όπου έμενε από το Μάρτιο ως το Νοέμβριο, απολαμβάνοντας τους καρπούς των κόπων του, γεμάτος ικανοποίηση

για τη δημιουργική του πορεία και την τακτοποίηση των παιδιών του, τα οποία σήμερα αποτελούν ευυπόληπτα μέλη της μικρής κοινωνίας του χωριού μας, αλλά και πέραν αυτής.

Καλός χριστιανός, ήταν πάντα κοντά στην εκκλησία του χωριού μας, αλλά και στο χωριό γενικότερα με το οποίο είχε πάντα άρρηκτους δεσμούς.

Πέθανε το 1992 και ετάφη στο χωριό, σε ηλικία 80 χρόνων.

Το 1998 τον ακολούθησε και η σύζυγός του Χρυσούλα και ετάφη δίπλα στο σύντροφο της ζωής της.

Ο γράφων με ιδιαίτερη συγκίνηση καταθέτει αυτές τις σκέψεις διότι το μακαριστό πλέον ζεύγος Κολοβού ήταν καλοί γείτονές μας, οι σχέσεις τους με τους γονείς μου ήταν κάτι περισσότερο από άριστες και ο πατέρας μου με το Βασίλη Κολοβό μαζί κατατάχτηκαν στο στρατό το 1940 και μαζί γύρισαν με τα πόδια από την Τρίπολη στο χωριό, μετά την κατάρρευση του μετώπου.

Σεβαστοί μας μπαρμπα Βασίλη και θεία Χρυσούλα θα σας θυμόμαστε με σεβασμό, θα παραδειγματιζόμαστε από τη σωστή στάση σας στη ζωή και πάντα θα επικαλούμεθα τον Πανάγαθο να σας αναπαύει εν ειρήνη.

Ένας σταυραετός έπεσε

Γράφει ο Σεραφεΐμ Γαλατάς

Στὸ Σταυραητό

Του Κώστα Κρυστάλλη

.....
Από ήμερόδεντρον ἀητέ, θέλω νά τρώω
βαλάνια,
θέλω νά τρώω τυρί ἀλαφιού καί γάλα
ἀπ' ἄγριο γίδι.
Θέλω ν' ἀκούω τριγύρω μου πεύκα κι ὀξίες
νά σκούζουν,
θέλω νά περπατῶ γκρεμούς, ραϊδιὰ,
ψηλὰ στεφάνια,
θέλω κρεμάμενα νερά δεξιά ζερβιά νά βλέπω.
Θέλω ν' ἀκούω τὰ νύχια σου νά τὰ τροχᾶς
στὰ βράχια,
ν' ἀκούω τὴν ἄγρια σου κραυγή,
τὸν ἴσκιό σου νά βλέπω.
Θέλω, μὰ δὲν ἔχω φτερά, δὲν ἔχω κλαπατάρια,
καὶ τυραννιέμαι, καὶ πονῶ, καὶ σβυιέμαι νύχτα μέρα.

Παρακαλῶ σε, σταυραητέ, για χαμηλώσου ὀλίγο
καὶ δώσ' μου τὲς φτερούγες σου καὶ πάρε με μαζί σου,
πάρε με ἀπάνου στὰ βουνά, τί θὰ μὲ φάη ὁ κάμπος!

Ο θάνατος ενός εκλεκτού ανθρώπου με ισχυρό και πειστικό λόγο για τα τοπικά δεδομένα όπως του Θανάση Κατσακιώρη ασφαλώς και δεν πέρασε απαρατήρητος. Αφήνει ένα δυσαναπλήρωτο κενό στους κόλπους της μικρής κοινωνίας του χωριού μας. Προσηνής και συζητήσιμος με όλους και για όλα, και με μία διάθεση προσφοράς ανεξάντλητη.

Τις τελευταίες μέρες του, μέσα στους πόνους του μου 'χε πει. «**Ρε Μάκη μάγκακ ήμουνα σ' όλη μου τη ζωή και μάγκακ θέλω να φύγω...**».

Και μάγκακ έφυγε γιατί δεν έδωσε σε κανέναν δικαίωμα για σχόλια για το βάσανο που περνούσε...

Κανείς μας δεν μπορεί να εκφράσει το μέγεθος της θλίψης του με πολλά λόγια...

Καλό ταξίδι λουπόν φίλε κι αδελφέ Θανάση εκεί που πας, μακριά από την δική μας καθημερινότητα και τις πολυποικίλες μικροκακίες μας, και εύχομαι ο Χριστός να σ' έχει μαζί Του στον ευλογημένο Του Παράδεισο...

Κλείνω με τους τελευταίους στίχους απ' το ποίημα του Κώστα Κρυστάλλη «**στον Σταυραετό**», γιατί μόνο «**σταυραετός**» μπορούσε να χαρακτηριστεί ο φίλος κι αδερφός Θανάσης Κατσακιώρης.

Το τελευταίο γράμμα στον αγαπητό φίλο Νάσο από τον Αλέκο

Γράφει ο Αλέκος Τσιαξίρης

Πολυαγαπημένε μου φίλε, καλέ μου φίλε, φίλε των 60 Μήσων, αξέχαστε φίλε Νάσο, από πού ν' αρχίσω, που να σταθώ και που να τελειώσω.

Εξήντα χρόνια μαζί, μαζί στα καλά μαζί στα δύσκολα, ακόμα και στα πολύ δύσκολα, πάντα μαζί σε όλα τα μετερίζια, δίναμε τις λύσεις σε όλα.

Όπως άρχισα να γράψω, η σκέψη μου και η μνήμη πήγε πάρα πολύ πίσω, πήγε στα παιδικά μας χρόνια, πήγε στα χρόνια της μάθησης, πήγε στο πέρα και στο δώθε στο Μαυρίλο.

Τέσσερα πουλάκια τα καημένα, ταλαιπωρημένα με τις χειρότερες καιρικές συνθήκες του χειμώνα, με πολλές δυσκολίες, καταφέραμε και μάθαμε τα πρώτα γράμματα. Η Κατινούλα που έφυγε πολύ νωρίς από κοντά μας, η Λούλα, εσύ κι εγώ ο μικρότερος της παρέας, όλα τα καταφέραμε.

Μετά το Δημοτικό σχολείο, κάθε ένας πήρε το δρόμο του, άλλος Γυμνάσιο, εσύ με τα μηχανήματα και πάλεψες σ' όλη τη ζωή σου, πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, πάντα με το χιούμορ σου και τα πειράγματά σου. Πάντα σε είχαμε δίπλα μας όλοι μας.

Αγαπητέ φίλε, πάντα σε είχα και με είχες ένα μεγάλο στήριγμα, έναν βράχο ακλόνητο. Σήμερα ο Χάρος ο άπονος, ο σκληρός και ο αδίστακτος, μας χώρισε. Χώρις να λογα-

ριάσει τίποτα μας χώρισε για πάντα.

Αγαπητέ μας Νάσο, φεύγεις από κοντά μας και μας αφήνεις όλους τους χωριανούς μόνους μας και έρημους χωρίς το Νάσο δίπλα μας. Εδώ πρέπει να σου πω έναν στίχο από τους πολλούς που ακούγαμε μαζί σε όλα μας τα χρόνια.

«**Ρημάξανε τα διάσελα και του χωριού οι στράτες**».

Η απουσία σου από το χωριό μας θα είναι τόσο μεγάλη που δεν θα μπορέσει κανένας να την αναπληρώσει. Ποιος θα 'ναι εκείνος που θα πει ότι δεν εξυπηρετήθηκε από σένα και το μηχανήμα σου σε όλες τις καιρικές συνθήκες, στα χιόνια, στον καθαρισμό στους δρόμους, σε όλα τα σοκάκια του χωριού.

Φίλε μου καλέ. Φεύγεις από κοντά μας και μας αφήνεις μόνους μας. Εμένα προσωπικά μ' αφήνεις μόνο μου σαν Ιερολοχίτη στα βουνά, να χάνω ένα μεγάλο στήριγμα, να χάνω το γέλιο, τη συντροφιά, να τα χάνω όλα.

Φίλε καλέ μου κι αδερφέ, στο μεγάλο σου ταξίδι που θα κάνεις σήμερα, πάντα να μας θυμάσαι, όπως θα σε θυμόμαστε όλοι μικροί μεγάλοι.

Στο καλό αγαπημένε φίλε, να πεις τα χαιρετίσματα σ' όλους τους συγγενείς και φίλους κι όλους τους χωριανούς.

Στο καλό.

Το τραγούδι που ακολουθεί έγραψε και τραγούδησε ο δημοτικός τραγουδοποιός Στέλιος Κωστής προς τιμήν του αδελφικού του φίλου Θανάση Κατσακιώρη κατά τη στιγμή του ενταφιασμού του.

Ορφάνεψαν τα διάσελα και του χωριού οι στράτες, Που έφυγες Θανάση μου και γίναν όλα στάχτες. Ήσουν φίλος κι αδερφός μ' όλους τους χωριανούς σου, Ποτέ κακό δεν ήξερες δε χώραγε ο νούς σου. Ότι και αν γινότανε πάντα μπροστά για όλους, Ήσουν βράχος του χωριού και στήριγμα σε όλους.

Καλό ταξίδι αδερφέ εκεί που πας για πάντα, Να δώσεις χαιρετίσματα σ' όλους Και νά 'στε αντάμα.

“Περί πλατάνων...”

Γράφει ο Σεραφείμ Γαλατάς

“Η πλάτανος” όπως την έλεγαν οι αρχαίοι, ο Πλάτανος όπως τον ονομάζει ο λαός, είναι ο γίγαντας και ο Βασιλιάς του Ελληνικού Φυτικού Βασιλείου. Από τα έξι είδη του Πλατάνου που υπάρχουν παγκοσμίως στην Ελλάδα ευδοκούν: “**Η πλάτανος η Ανατολική**”, που φυτρώνει σ’ όλη τη χώρα, και “**Η πλάτανος της Κρήτης**”, που φυτρώνει σποραδικά και μόνο στην Κρήτη και αποτελεί ποικιλία της πρώτης.

Σύμφωνα με την Αρχαία Ελληνική μυθολογία, η Πλάτανος ήταν αδερφή δύο πελώριων γιγάντων, των Αλωαδών, και κόρη του Ποσειδώνα. Από τον πατέρα της κληρονόμησε την αγάπη της στο υγρό στοιχείο, αφού η Πλάτανος φυτρώνει σε μέρη όπου υπάρχουν νερά, είτε στην επιφάνεια είτε στο υπόδαφος. Από τα αδέρφια της κληρονόμησε το γιγάντιο ανάστημα. Αγαπούσε πολύ τους δύο αδερφούς της η μυθική

πλάτανος, και όταν εκείνοι πέθαναν νέοι, αυτή από τη θλίψη της μεταμορφώθηκε στο ομώνυμο δέντρο της πατρίδας μας, στον Πλάτανο.

Μακρόβιος ο πλάτανος - υπάρχουν στην Ελλάδα πλατάνια 700-1.000 ετών - και μεγαλόσωμος -το ύψος του φτάνει τα 60 με 70 μέτρα και η περιμετρος του κορμού του τα 8 έως 12 μέτρα-, είναι δέντρο φυλλοβόλο (ρίχνει τα φύλλα του το Χειμώνα), αρκετά φιλόφωτο (επιζητεί το φως του ήλιου) και υγρόφυλο. Τα φύλλα του είναι μεγάλα, παλαμοειδή με μακρύ μίσχο. Οι καρποί του είναι σφαιρικοί και περιέχουν λεπτά τριχωτά σπέρματα. Το ξύλο του πλατάνου είναι πολύ καλός αγωγός του ηλεκτρισμού γι’ αυτό προσβάλλεται εύκολα από κεραυνούς. Υπάρχουν παραδείγματα πλατάνων που κεραυνοβλήθηκαν κάτω από ουρανό σχεδόν αίθριο. Για τούτο πρέπει να αποφεύγει κανείς να κάθεται κάτω από πλατάνια σε ώρα καταιγίδας.

Είναι δέντρο αρκετά χρήσιμο. Τα φύλλα του και τα άνθη του χρησιμοποιούνται στην φαρμακευτική σαν ισχυρά “αποχρεμπτικά”. Τη σκόνη εξάλλου της φλούδας του τη βάζουν σε αποστάγματα και σε εγκαύματα για την ανακούφιση και την θεραπεία τους. Χρησιμοποιείται επίσης και σαν αιμοστατικό στις πληγές. Το ξύλο του χρησιμοποιείται πάρα πολύ στην ξυλοβιομηχανία, στην κιβωτοποιία στην ξυλογλυπτική, στην υλοδηματοποιία (τακούνια, ξυλοπέδιλα κ.α.), στην χαρτοποιία που είναι περιζήτητο σαν χαρτοπολιτός κ.λπ. **Δεν είναι όμως το ξύλο του κατάλληλο για καύσιμη ύλη και δεν δίνει κάρβουνα ούτε είναι κατάλληλο για την σιδηρουργία.**

Ο πλάτανος χάρη στην μεγαλοπρέπειά του χρησιμοποιείται ευρύτατα για καλλωπιστικούς σκοπούς, είτε για την δημιουργία δεντροστοιχιών, είτε για να εξωραϊζει τις πλατείες σε κωμοπόλεις και χωριά, πάντοτε κοντά σε νερά πηγών ή σε γραφικές βρύσες.

Παράνομη ενέργεια και βανδαλισμός η υλοτομία τους

Ο σύμβουλος περιβάλλοντος - μελετητής περιβαλλοντολόγος Μ.Σc., Διονύσης Μαμάσης, σημειώνει για το θέμα ότι:

“Είναι γεγονός ότι αποτελεί συχνό φαινόμενο η αυθαίρετη κοπή πλατάνων. Απαγορεύεται ρητά η κοπή οποιουδήποτε δένδρου από τους κανονισμούς χωρίς την απαραίτητη άδεια του δήμου ή του δασαρχείου. Θα πρέπει επιτέλους να επιβάλλονται πρόστιμα και κυρώσεις για τους παραβάτες. Οφείλουμε να σεβαστούμε και να μεριμνούμε για την παρουσία του είδους στο φυσικό τοπίο.

Από την άλλη όμως τα οικοσυστήματα του πλατάνου στη Δυτική Ελλάδα και στη Νοτιοδυτική Πελοπόννησο έχουν προσβληθεί από την ασθένεια του μεταχρωματικού έλκους του πλατάνου (cancer stain disease). Την ασθένεια αυτή την προκαλεί ένας μύκητας *Ceretoecystis fimbriata* f.sp. *platanii*.

Μεταδίδεται και εξαπλώνεται με τις ανθρώπινες δραστηριότητες (χρήση αλυσοπρίονων, χωματουργικών μηχανημάτων κ.λπ.) και έχει καταστροφικές συνέπειες για το είδος. Νεκρώνει τα προσβεβλημένα πλατάνια ανεξαρτήτως ηλικίας και μεγέθους. Για το λόγο αυτό και σύμφωνα με την διάταξη η κοπή επιτρέπεται μόνο αν εντοπιστεί η ασθένεια σε πλάτανο ή υπάρχει υποψία προσβολής με την εσοπτεία των αρμόδιων αρχών καθώς επίσης επιτρέπεται όταν προβλέπεται από τους πίνακες υλοτομίας ή τις διαχειριστικές μελέτες.

Ο πλάτανος (*Platanus orientalis*) είναι από τα σημαντικότερα μεγάλα δέντρα. Μεγαλώνει σχετικά γρήγορα και ζει πολλούς αιώνες. Αναπτύσσεται σε παρόχθιες, παραλίμινες ζώνες, σε ρεματιές, σε πηγές και χειμάρρους. Χαρακτηρίζεται για την μεγαλοπρέπειά του, την πληθωρικότητά του ενώ συνδέεται με παραδόσεις, ιστορικά ντοκουμέντα, οικολογικές αξίες και ήταν το ιερό δέντρο για τους αρχαίους. Η εξάπλωση του είδους περιορίζεται στα Βαλκάνια αλλά φτάνει και έως τα Ιμαλία.

Η Δυτική Ελλάδα μια από τις πλουσιότερες περιφέρειες της Ελλάδας σε υγρό στοιχείο, η παρουσία πλήθους βιοτόπων γλυκού και υφάλμυρου νερού έχει σαν αποτέλεσμα την ανάπτυξη του φυλλοβόλου δέντρου. Το είδος φυτρώνει και σε σχετικά ξερά εδάφη με κροκάλες και ογκόλιθους αρκεί να βρίσκει υπόγειο νερό αναπτύσσοντας βαθιά το ριζικό του σύστημα”.

Η εφαρμογή του Νόμου

Τα πλατάνια και άλλα αιωνόβια δέντρα με ιδιαίτερη βοτανική, οικολογική αισθητική ή ιστορική και πολιτιστική αξία, η Ελλάδα άρχισε να τα αναγνωρίζει από το 1937 και να τα θέτει υπό καθεστώς προστασίας χαρακτηρίζοντάς τα ως Διατηρητέα Μνημεία της Φύσης σύμφωνα με τον Ν. 996/71. Παραδείγματα ανακήρυξης πλατάνων είναι οι δύο πλατάνοι του Σχολαρίου, οι πλατάνοι του Ναυπλίου, της Άρτας, της Βέροιας, της Δημητσάνας στην Αρκαδία, του Ιπποκράτη στην Κω κτλ. Η εφαρμογή της ρύθμισης ανατίθεται στα δασικά και αστυνομικά όργανα, καθώς και σε κάθε φιλότιμο πολίτη.

Οφείλουμε να διαφυλάξουμε την ποικιλότητα και να προστατεύσουμε το φυσικό μας περιβάλλον. Τα πλατάνια μας και τα μάτια μας...

Για να μη ξεχνάμε τα παλιά

Η γιαγιά μ’ η βάβα μ’

Γράφει ο Ηλίας Σπυρόπουλος

Οι παλιότεροι θυμόμαστε ότι τη γιαγιά μας τη λέγαμε και βαβά. Όχι μόνο τη μάνα του πατέρα μας και της μητέρας μας, αλλά και κάθε ηλικιωμένη γυναίκα με σεβασμό την αποκαλούσαμε βαβά.

Στη μνήμη της βαβάς μας, στη μεγάλη προσφορά στο οικογενειακό γίγνεσθαι μιας άλλης εποχής, ο γράφων θα αφιερώσει λίγες σκέψεις και ας είναι μνημόσυνο στις γιαγιές όλων μας οι οποίες αναπαύονται στον άλλον κόσμο, τον μη γήινο.

Κατά το γλωσσολόγο Μπαμπινιώτη, η λέξη βάβα είναι σλάβικη, ενώ κατά τον καθηγητή της λαογραφίας Ν. Πολίτη, είναι η βουβώ του Ελευσινιακού μύθου της αρχαίας θεάς Δήμητρας.

Αυτή η βαβά υπήρξε ο ακρογωνιαίος λίθος στο αγροτικό σπίτι περασμένων εποχών, στην οποία στηριζόταν όλο το οικογενειακό οικοδόμημα. Χήρα συνήθως, διότι οι παππούδες έφευγαν νωρίτερα απ’ τη ζωή, καλούνταν να σηκώσει όλο το φορτίο της λειτουργίας και ύπαρξης του αγροτικού, του γεωργικού, του κτηνοτροφικού σπιτιού, όπως ήταν διαμορφωμένο στα περασμένα χρόνια και εμείς οι παλιότεροι λίγο - πολύ το θυμούμαστε.

Φεύγοντας χαράματα άνδρας και γυναίκα για τις ολιγοήμερες γεωργικές τους ασχολίες, άφηναν πίσω την πολυμελή φαμίλια τους και φύλακα άγγελο τη γιαγιά, τη βάβα, όπως την αποκαλούσαν τα παιδιά. Αυτή θα σκουπίζε το σπίτι, θα μαγειρεύε, θα τάζε τα εγγόνια, αλλά θα τα ετοιμάζε για το σχολείο, αλλά θα τα φρόντιζε στο σπίτι και άλλα στη σαρμανίτσα (μπισίκι).

Αυτή θα ζύμωνε, θα φούρνιζε, θα πάχναζε και θα πότιζε τα ζώα, θα καθάριζε και θα μάζευε τις κοπριές απ’ τα κατώα, θα καλούσε τις κότες με τη χαρακτηριστική της φωνή να τις ταΐσει.

Και τι να πρωτοαναφέρει κανείς... όλα η βαβά όλα πάνω της και αυτή αγόγυστα απ’ το ξημέρωμα μέχρι να γυρίσουν γιός και νύφη ή κόρη και γαμπρός, να τα βρουν όλα έτοιμα, για να φάνε το βραδινό φαγητό.

Λατρεία στα εγγόνια της, δασκάλα και διαμορφώτρια χαρακτήρων.

Με τις ιστορίες της, τα παραμύθια της που τα εγγόνια της σαν κλωσσόπουλα μαζεύονταν γύρω της και άκουγαν, φρόντιζε να τα κατευθύνει στο δρόμο το σωστό, στο δρόμο που έχει τέρμα την αρετή, αδιάφορο αν το οδοιπορικό περνούσε, μέσα από ατραπούς της κακίας. Πάντα το τέρμα καλό...

Και ζήσαμε εμείς καλά... και αυτοί καλύτερα...

Μιλούσε ακόμα, με σεβασμό για το γέρο της, τον παππού τους, τον γεννήτορα και θεμελιωτή της φτώχης τους οικογενειακής εστίας.

Τους διηγούνταν ιστορικά γεγονότα, αλλά και συμφορές και δραματικά γεγονότα, που έζησε στην τρικυμιώδη ζωή της, αλλά και άκουσε και από τη δική της βαβά.

Τους μάθαινε να προσεύχονται, να είναι καλοί χριστιανοί, να σέβονται την εκκλησία, τον ιερέα, τα ιερά και τα όσια.

Πάντα συμβιβιαστική, πάντα καλοπροαίρετη, πάντα συμβιβαστική στα προκείμενα προβλήματα και στις οικογενειακές μικροδιενέξεις.

Έτσι ακριβώς θυμάται ο γράφων τη γιαγιά του, τη μάνα του πατέρα του στο χωριό της γούρνας μας Πιτσιωτά, όταν επισκεπτόταν με τους γονείς του την πολυμελή οικογένεια του θείου του. Μικροκαμωμένη, αεικίνητη, πραγματική κλώσσα, που όλα τα μάζευε γύρω της και όλα από εκείνη ξεκινούσαν και εξαρτιόνταν.

Αιωνία σου η μνήμη σεβαστή γιαγιούλα μου!...

Αυτή λοιπόν την καλοκάγαθη γιαγιά - βάβα μας, την αεικίνητη, τη γλυκιά, τη χαμογελαστή, ας φέρνουμε στη μνήμη μας και ας επικαλούμαστε στην προσευχή μας. Αυτή η ηρωίδα της ζωής, ας μας παραδειγματίζει και ας μας εμπνέει. Καλότυχοι αυτοί που έζησαν κοντά της, πήραν πολλά απ’ αυτή και διαμόρφωσαν χαρακτήρα για το οδοιπορικό της ζωής τους.

Ας αναπαύονται εν ειρήνη οι γιαγιάδες - (οι βαβάδες) - όλων μας στην αιωνιότητα και με σεβασμό να τιμούμε τη μνήμη τους και να παραδειγματιζόμαστε από την προσφορά τους.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Γκοτζαμάνη Καλλιρρόη.....	20€	Αναγνώστου Κ. Ιωάννα.....	20€
Κουτσούμπας Ηλίας.....	20€	πατήρ Βασίλης Τσιάκας.....	20€
Μαργιώτης Παναγιώτης.....	20€	Τσιάκα Βασιλική.....	20€
Πάνου Φώτης.....	20€	Τσιάκα Δημήτρα.....	20€
Γκουτζή Μαίρη και Ντόρα		Κουτάς Β. Χρήστος.....	20€
εις μνήμην του πατέρα τους.....	50€	Τσιλικά Ελένη.....	20€
Μπουσμπουκίδης Κων/νος.....	20€	Γιαννακάκη Ανθή.....	25€
Γατσινάρης Κώστας.....	20€	Ελεφάντης Κώστας.....	20€
Σακελλάρης Ηρακλής.....	100€	Σπυρόπουλος Κώστας.....	20€
Σπυρόπουλος Ηλίας.....	30€	Χαίλας Ηλίας.....	20€
Δημοπούλου-Μανιού Κική.....	20€	Κουτά Αγάπη.....	20€
Σπυρόπουλος Νίκος.....	20€	Χαρδαλιάς Γιώργος.....	20€
Μαργιώτης Ιωάννης.....	20€	Αναγνώστου Α. Γιώργος.....	10€
Μαρκοπούλου-Μανιού Ασπασία.....	20€	Αναγνώστου Α. Ευαγγελία.....	10€
Κατσαρή Αντιγόνη.....	10€	Αποστολοπούλου Σοφία.....	20€
Μακρή Φρίντα.....	10€	Σακελλάρης Κώστας.....	20€
Μηχώτης Χρήστος.....	20€	Μηρισιώτη-Παπαδημητρίου Ελένη.....	20€
Κρέση Ανθή -		Μαργιώτη Ασημίνα.....	20€
Μελισσιανός Παντελής.....	40€	Γιαννακάκης Δημήτρης.....	20€
Αλευρογιάννης Αποστόλης.....	20€	Κάλου Τάνια (Αντωνία).....	20€
Γαρσιώνη Βικτωρία-Λεωνίδας.....	20€	Αλαφροπάτης Ευάγγελος.....	20€
Αναγνώστου Κώστας.....	20€	Αλαφροπάτης Ηλίας.....	20€
Μελαχρινού Ελένη.....	50€	Αμαξοπούλου-Κολοβού Ευγενία.....	20€
Καβρέτζη Χαρά.....	10€	Κολοβός Ε. Κώστας.....	20€
Κολοβός Θεοφάνης του Δημ.....	20€	Κολοβός Ε. Μιχάλης.....	20€
Γαλατά Κική.....	20€		

Έθιμα του Νεοχωρίου Τυμφρηστού

Γράφει ο πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Δ. Τσιάκας
Θεολόγος

Πρωτοχρονιάτικα

Την παραμονή της πρωτοχρονιάς τα αγόρια του Δημοτικού σχολείου, γύρω στα είκοσι παιδιά, όλα μαζί πήγαιναν στα σπίτια του χωριού και τραγουδούσαν τα κάλαντα, το «αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά» καθώς και άλλα τραγούδια. Για ευκατάστατο χωριανό έλεγαν το «αφέντη, αφέντη της Βλαχιάς...». Για το σπίτι που είχε αγόρι «εδώ έχουμ' ένα νιο καλό...». Για μια κοπέλα «κυρά μ' τη θυγατέρα σου...». Για το σπίτι «στο σπίτι που τραγούδησα πέτρα να μη ραγίσει...».

Όταν βράδιαζε στο μαγαζί, οι άνδρες έπαιζαν τον «αηβασίλη» ή «τριανταένα» με χρήματα, ως τα μεσάνυχτα. Γυναίκες δεν επέτρεπαν να παρευρεθούν στο μαγαζί.

Το πρωί στα χαράματα όσοι είχαν όπλα πυροβολούσαν για το καλό του χρόνου. Οι γυναίκες το πρωί της πρωτοχρονιάς πήγαιναν στη βρύση του χωριού να βασιλέψουν τη βρύση, ρίχνοντας εκεί που έπεφτε το νερό όσπρια και δεκάρες και άλειβαν τη βρύση με γλύνια (λίπος χοιρινό). Όλοι εκκλησιάζονταν και μετά το τέλος της θείας λειτουργίας ο ιερέας πήγαινε στα σπίτια που είχαν Βασίλη και σήκωνε τα υψώματα και όλοι οι χωριανοί πήγαιναν στα σπίτια που είχαν γιορτή για ευχές και «χρόνια πολλά». Το πρωί της πρωτοχρονιάς ήθελαν να μπει πρώτος στο σπίτι ένα παιδί το οποίο να έχει μάνα και πατέρα για το καλό του χρόνου και του έδιναν φιλοδωρήματα.

Στις επισκέψεις που έκαναν στα σπίτια που γύρταζαν, το κέρασμα ήταν το εξής σε όλη την Ελλάδα εκείνη την εποχή. Η νοικοκυρά έφερνε ένα μεγάλο δίσκο στον οποίο είχε μια κούπα με γλυκό του κουταλιού ή λουκούμια ή άλλο γλυκό, μερικά κουταλάκια, μερικά ποτήρια με κρασί, μερικά με τσίπουρο, μερικά με νερό. Μόνο μια κουταλιά γλυκό είχε δικαίωμα να βάλει στο στόμα του ο κάθε επισκέπτης και να πει μόνο ένα από τα ποτήρια, ότι ήθελε για να ευχηθεί.

Λουκανικάδες

Ένα άλλο έθιμο ήταν οι λουκανικάδες. Αυτά τα έθιμα σημειωτέον ήταν πριν από το 1950. Περίπου 10 άνδρες του χωριού την ημέρα του Αγίου Ιωάννου, 7 Ιανουαρίου, όριζαν συνάντηση το απόγευμα στην πλατεία, «το χοροστάσι» και πήγαιναν στα σπίτια που είχαν Γιάννη. Στο Νεοχώρι ήταν 8 - 9 Γιάννηδες. Ξεκινούσαν από το χοροστάσι τραγουδώντας το τραγούδι «Μια Παρασκευή κι ένα Σαββάτο βράδυ...». Στο τραγούδι τους επισκίαζε η φωνή του Κώστα Μανιού (Κβελοκώτσιου) η οποία ήταν καλή και δυνατή. Αρχίζαν οι επισκέψεις των Γιαννάδων από τη μέση του χωριού, στον κάτω μαχαλά κι από κει προς τα πάνω. Στο κάθε σπίτι που είχε Γιάννη αφού έπαιρναν το κέρασμα, άρχιζαν να χορεύουν και η νοικοκυρά τους πρόσφερε μετά, ψημένο λουκάνικο μαζί και κρασί. Καμιά φορά από το πολύ κρασί που έπιναν μεθούσε και κανένας.

Αποκριάτικα

Το έθιμο του καρναβαλιού έφθασε και στο Νεοχώρι. Την Κυριακή της Τυρινής το απόγευμα, καμιά δεκαριά άνδρες μεταμφιεσμένοι συγκεντρώνονταν στο χοροστάσι (πλατεία) και γύριζαν τραγουδώντας και φωνάζοντας στους δρόμους του χωριού. Μερικοί χωριανοί τους καλούσαν μέσα στο σπίτι και χόρευαν. Το κέρασμά τους ήταν τηγανίτες και κρασί.

Ο ΦΑΝΟΣ

Το Σάββατο παραμονή της Κυριακής της Τυρινής (Μεγάλες Απόκριες) τα παιδιά του χωριού πήγαιναν στο Τουρκόμνημα εκεί που είναι τώρα το σπίτι του Κατσακίωρη και ήταν κατάφυτο από κέδρα. Έκοβαν κέδρα και τα μετέφεραν στην πλατεία στο χοροστάσι και εκεί τα τοποθετούσαν γύρω από ένα δοκάρι ύψους 4 μέτρων. Το βράδυ μετά τον εσπερινό της συγνώμης, συγκεντρώνονταν οι χωριανοί εκεί και άναβαν το φανό. Όλα τα κέδρα καίγονταν κάνοντας θόρυβο (πράτσα - πράτσα), διότι είναι εύφλεκτα και φεγγοβολούσε η πλατεία. Οι χωριανοί φώναζαν και γελοούσαν. Όταν λιγόστευε η φωτιά γύρω σ' αυτήν χόρευαν τραγουδώντας δημοτικά τραγούδια.

Συνέχεια στο επόμενο φύλλο

Συνέντευξη στον ιερέα Βασίλειο Τσιάκα από την Μυρσίνη Χαΐλα

Τι έχει αλλάξει στο χωριό τώρα, σε σχέση με το παρελθόν;

Αυτοκινητόδρομος, ηλεκτρισμός, τηλέφωνο... η πρόοδος της κοινωνίας δηλαδή.

Πότε ήταν καλύτερα; Τότε ή τώρα;

Τώρα είναι καλύτερα, αλλά είχε και τα καλά του και τότε. Τώρα είναι καλύτερα, διότι έχουμε αυτά τα επιτεύγματα, τότε όμως ήταν όλο το χωριό μαζεμένο, υπήρχε θρησκευτικότητα, άλλα έθιμα που είχαμε τότε. Τώρα θα έπρεπε να είμαστε καλύτερα αλλά δυστυχώς δεν πάμε καθόλου καλά.

Πιστεύετε ότι έχουμε απομακρυνθεί από το Θεό ή οι σημερινές καταστάσεις μας έχουν φέρει πιο κοντά Του;

Μειώθηκε κατά πολύ η θρησκευτικότητα. Αυτό είναι ένα γενικότερο φαινόμενο της κοινωνίας μας. Μειώθηκε το εκκλησιασμός στους ναούς. Τα έσοδα των εκκλησιών μειώθηκαν κατά πολύ με την κρίση αυτή. Προχώρησε πολύ η αμαρτία. Βάλλεται κατά πολύ η εκκλησία. Παντοιοτρόπως. Δεν θέλουν να ακούσουν ούτε κηρύγματα ούτε διδασκαλία. Απομακρύνονται από την εκκλησία. Θέλουν την καύση των νεκρών. Απειλούν να κόψουν τους μισθούς των ιερέων. Δεν μπορούν να χειροτονηθούν νέοι για να πληρώσουν τις θέσεις. Υπάρχει πόλεμος απέναντι στην εκκλησία. Όλα προς το χειρότερο πάνε...

Θέλω τη δική σας άποψη, σε ότι αφορά ότι η εκκλησία δεν βοηθάει το λαό όσο μπορεί, ότι υπάρχει περιουσία, αλλά θα μπορούσε να βοηθήσει παραπάνω τώρα που υπάρχει δυστυχία.

Όχι, η εκκλησία βοηθάει. Δεν έχει περιουσία. Λίγα πράγματα έχει ως περιουσία. Στην Αθήνα ο μακαριότατος Αρχιεπίσκοπος, έχει πολλά συσσίτια για να τρώει ο κόσμος. Αλλά και στη Λαμία, σε πολλούς ναούς υπάρχουν επίσης. Προ ετών δεν υπήρχαν συσσίτια. Η εκκλησία βοηθάει τα φιλόπρωχα ταμεία, τα γηροκομεία... Είναι τόση η ανάγκη της κοινωνίας, υποφέρει πολύς κόσμος, υπάρχει μεγάλη δυσκολία. Άλλοι αυτοκτόνησαν, άλλοι δεν έχουν να πληρώσουν το ρεύμα...

Πιστεύετε ότι η εκκλησία έχει κάνει λάθη όλα αυτά τα χρόνια;

Λάθη; Δεν λείπουν τα λάθη. Αλλά όσον αφορά στο λαό, και κηρύγματα γίνονται, και κατήχηση γίνεται, και βοήθεια δίνεται σε ορφανοτροφεία, σε γηροκομεία. Η εκκλησία καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια, αλλά οι ανάγκες είναι μεγάλες.

Αν ήσασταν ξανά νέος, τι θα θέλατε να κάνετε; Να κάνετε ταξίδια, να αλλάξετε επάγγελμα;

Ταξίδια... Αν ήμουν νέος και είχα τη δυνατότητα θα ήθελα να πάω στα Ιεροσόλυμα να προσκυνήσω. Στην Κωνσταντινούπολη θα ήθελα να πάω. Στο Μυστρά... Τώρα για το επάγγελμα, δεν θα ήθελα άλλο. Μπορούσα αν είχα τη δυνατότητα να σπουδάσω φιλολογία, να είμαι υπάλληλος κάπου, αλλά έπρεπε να είμαι στην εκκλησία περισσότερο, διότι κινδύνευα στη ζωή και αναγκάστηκα να γίνω κληρικός.

Τι όνειρα έχετε για εμάς τους νέους;

Τα πράγματα είναι δύσκολα. Στεναχωρούμαι και βασιανίζομαι. Με την ανεργία που είναι μεγάλη. Έχουμε για παράδειγμα τον εγγονό μου που τελείωσε γεωπόνος, έκανε μεταπτυχιακό, τελείωσε μουσική, το στρατιωτικό και εργασία δεν έχει. Διότι που να βρει την εργασία; Να ανοίξει μαγαζί; Στη Λαμία έκλεισαν τα μαγαζιά. Ο κόσμος δεν μπορεί να αγοράσει, σταμάτησε η αγοραστική κίνηση. Δραματική η κατάσταση για τα παιδιά. Και αυτά που σπουδάζουν ακόμα πώς θα βρουν δουλειά;

Για το τέλος θα ήθελα να δώσετε μια ευχή.

Προσεύχομαι για την πατρίδα μας. Να είναι καλά και να βοηθά την κυβέρνηση. Να νικήσει την τρομοκρατία, την εγκληματικότητα, την ανεργία. Προσεύχομαι να μην φύγουμε από την ζώνη του ευρώ. Μας πήρε που μας πήρε ο κατήφορος αλλά να μην πάμε προς την καταστροφή. Παρόλο που κανείς μας δεν τους συμπαθεί, διότι δεν μας πρόσεξαν όπως έπρεπε, αλλά δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από την κατάσταση. Προσεύχομαι ο Θεός να βοηθήσει την πατρίδα μας.

Το χωριό μου

Γράφει η Χρυσούλα Ντάσιου

Όμορφο, μικρό κι αγαπημένο Νεοχώρι παινεμένο
στην γλυκιά αγκαλιά σου τρέχω
και στην σκέψη μου σε έχω.

Μάγια μου 'κανες πολλά και μιλάω ζηλευτά.

*

Φίλοι και γνωστοί γνωρίζουνε καλά
τα σοκάκια σου τα πλανευτά,
Της Παναγιάς η αγκαλιά όλους
τους νανουρίζει,
Το ύψωμα του Αη-Διά φρουρός
ακοίμητος ορίζει.

*

Αχ! γεροπλάτανε πόσα έχεις ακούσει!
Της κοπελούδας τον καημό,
Του γέρου τον αναστεναγμό
Το κλάμα των παιδιών,
Τον πόνο των φτωχών...

*

Και τώρα χωριουδάκι μου μικρό κι αγαπημένο
σου γράφω το μεράκι μου, έμεινες καταφρονεμένο.

*

Αχ μωρέ!

Οι νέοι να 'ναι καλά και πάλι θα βουίξει
δεκαπενταύγουστος έρχεται τα σπίτια έχουν ανοίξει.
Φωνές χαρούμενες παντού κι όχι αναστεναγμού...
Τα προβλήματα στην άκρη
Χωριό μου! Οξυγόνο μου!
Λίγες μέρες δίχως δάκρυ!

Από 1ης Σεπτεμβρίου 2014

ανέλαβε Πρόεδρος
της Τοπικής Κοινότητας
Νεοχωρίου
ο Θεοφάνης Κολοβός.
Ευχόμαστε καλή επιτυχία
στο έργο του.

Έγραψαν για μας

Κυκλοφόρησε πρόσφατα το 63ο φύλλο της εφημερίδας «Το Βελούχι» που είναι όργανο επικοινωνίας των απανταχού Νεοχωριτών.

Μια τετρασέλιδη εφημερίδα με πνευματικά θέματα των μελών των απανταχού Νεοχωριτών και ειδήσεις από την ζωή των κατοίκων του.

Με πνευματικές συνεργασίες των κ.κ. Αγ. Δημητρήλη, Σερ. Γαλατά, Ηλ. Σπυρόπουλου, ποιήματα Νίκου Γκάτσου, του πρωτοπρεσβύτερου Βασ. Τσιάκα, θεολόγου και τη συνέντευξη που πήρε από τη γιαγιά της Σοφία Τσίγρη η Μερσίνη Χαΐλα, φτιάχτηκε ένα ωραίο φύλλο εφημερίδας που τιμά όλους τους φίλους του.

Από το Λαμιακό Τύπο

Την εφημεριδούλα μας λόγω γιορτών
τη θγάλαμε έγχρωμη.
Ελπίζουμε να αρέσει.